

O osadnících ze Svaté Heleny ve Vojvodově 15

Vladimír Míčan podnikl v roce 1934 cestopisnou výpravu do Bulharska, aby navštívil místa, kde žili čeští a slovenští osadníci. Svoje poznámky z cesty vydal v útlé knížce *Nevratem v nový svět*, která v roce 1934 vyšla nákladem časopisu *SVĚTLO A PRAVDA* v *Knižnici Biblické jednoty v Brně*.

Z této publikace zveřejňujeme část, která se týká osadníků ze Svaté Heleny kteří založili českou vesnici Vojvodovo v Bulharsku. Zde je patnáctý díl úryvku z knihy *Nevratem v nový svět*:

VLADIMÍR

MÍČAN.

Nepřátel v nový svět

*O českoslov. osadnících v Bulharsku -
Něco o českoslovácích v Jugoslávii a Maďarsku*

BIBLICKÁ JEDNOTA

KČ 11.-

Svatba ve Vojvodově.

jež letí po vsi od úst k ústům a je doprovázeno nej-různějšími předpoklady, závěry a budí někdy pocit závidi neb zrady, aneb vyvolává otázku: Kdy já?

Svatba bývá do tří neděl, aby se obě rodiny mohly na ni důkladně připravit a domluvit. Nevěsta si vyhledává starší družičku, ženich staršího mládence, aby s družbou mohl chodit zváti. Zvává se několik dní před svatbou, podle toho, kolik bude hostů. Zve se podle „spisku“, poněvadž vesnice je téměř jednou rodinou a i neúmýslné opomenutí by bylo neodpustitelným „hříchem“.

Družba chodí se „zvadlem“ (je to asi metrová tyč, bohatě zdobená pestrými papíry a nahoře má velkou kytici s dlouhými červenými stuhami) a jeho dva průvodci-mládenci častují zvané sladoučkou černou kávou, kterou nalévají do malinkých hrnečků z velkých, bohatě zdobených lahví.

Pozvané rodiny si na svatbu připraví dvě slepice (někdy hodně staré), ošatku mouky, několik vajec, kousek másla neb sádla, zavařeninu, cukr, co kdo má neb dáti může, a předem si to odnesou nevěstě do domu. Právem se pak může pobízeti: „Jezte jako ze svého!“

Několik dní před svatbou je v domech mladoženíchů velmi rušno. Bílí se venku, bílí se uvnitř, čistí a uklízí se vše do základů, pořádá se dvůr, chystají se stoly, staví se bouda, aby slunce nepálilo, poněvadž svatby bývají jedině venku a to od jara do podzimu. V kuchyni se zvýší pracovní tempo za pomoci sousedek a rodiny. Peče se chléb, buchty, dělají se cukrovinky, mele se káva, dělají se nudle, chystá se drůbež atd., aby o svatebním dnu bylo podřadné práce jak nejméně. Není maličkostí navařiti pro 60—100 hostů. Náčiní se na svatbu vypůjčuje, příbory si brávají zvaní z domu.

Svatba sama začíná obyčejně v 9 hodin dopoledne. Pozvaní se pomalu scházejí, vzácnější hosty obchází družba se zvadlem a do domu nevěstina doprovází. Jakmile všichni hosté přijdou, družba uspořádá průvod, aby dovedl ženicha. Sám jde v čele, za ním jdou ve čtveřicích družičky a mládenci, ostatní hosté a děti. Cestou se zpívají nábožné písně.

Naši krajané jsou evangelíci (asi čtyř směrů) a jiných písní nezpívají.

Dům ženichův má rovněž slavnostní vzhled. Ženich čeká v pokoji. Hlavní slovo má družba. Ustálených říkání nemají. Oznamuje, že vše je pro svatbu připraveno, že nevěsta čeká, že již všichni pro něj přišli. Ženich se loučí s rodiči, kteří mu dávají pro „nový život“ napomenutí a přečtením několika veršů z bible na cestu posílí. Mládež zpívá sborově církevní písně a celý průvod se vrací s ženichem do domu nevěstina.

V parádní světnici nevěsta s nejbližší rodinou že-

nicha očekává. Tam se spolu pozdraví a jdou všichni ke společné snídani, jež se začíná modlitbou přítomného kazatele. Podává se bílá káva s domácími rohlíky neb buchtami. Se snídáním se nespěchá. Každá volná chvíle až do 11 hodin, kdy se odchází do kostela, je vyplněna zpěvem.

Před odchodem se loučí ženich a nevěsta s rodiči nevěstinými. Loučení je krátké. Několik slov, přečtení několika veršů z bible, vážná napomenutí pro život a přání všeho nejlepšího, políbení se rodičů snoubenců a vzájemné políbení se mladoženichů s rodiči. K přání rodičů a jejich líbání se připojuje nejbližší rodina. Babičkám a tetičkám při tom kanou po tvářích slzy, mladí se usmívají.

Po loučení družba řadí průvod. Nevěsta se starším mládcem, ženich se starší družičkou, dvě družičky, dva mládenci ve čtveřici atd., hosté, zvědavci, děti, kterých je všude plno a udržují náladu.

Se zpěvem průvod vychází, v čele je družba, zpěvem se svatební obřady — „věnčení“ — doprovázejí, se zpěvem, jež doplňuje střelba, se svatebčané vracejí domů. Zpívají se zase jen písně církevní.

V modlitebně se novomanželům blahopřeje, známi se s nimi líbají.

Oddavky jsou jednoduché; přečte se z bible a kazatel má proslov. Podrobnosti jsou závisly na té které církevní příslušnosti, poněvadž Vojvodovo v ohledu náboženském skýtá obrázek dost pestrý.

V domě nevěstině je zatím připraveno vše ke svatební hostině. Kytice a ověnčené židle označují místo, kde budou jísti novomanželé. Kolem nich sedí družičky a mládenci s ostatními svobodnými hosty: u druhého stolu (bývají hodně dlouhé) sedávají ženatí, u třetího děti. Hostina je slavná; začíná v poledne a končí večer. Ženy jsou v kuchyni a muži posluhují.

O osadnících ze Svaté Heleny ve Vojvodově 15

Zde si můžete stáhnout tuto část v PDF:

[Mican_Stranka_133Stáhnout](#)

[Mican_Stranka_134Stáhnout](#)

[Mican_Stranka_135Stáhnout](#)

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)